

[Bauksgaard.]

niske enkeltheder, der skal klarlægges. Når man ser det under den synsvinkel og der så også kan finde en yderligere udvalgsbehandling sted, tror jeg, en sådan fremgangsmåde kan være anvendelig.

Ser man bort fra spørgsmålet om, hvilken beskatningsform der skal anvendes, enten 25 pct. skat ved udbetaling af de såkaldte kapitalpensionsordninger eller en fordeling over 10 år med en tiendedel lagt til den årlige indkomst, er det jo netop også de tekniske enkeltheder, der er uenighed om — eller måske skulle man sige usikkerhed over for — mellem flertal og mindretal.

Om selve princippet, at der skal ske en beskatning af disse kapitalpensionsordninger, er der enighed mellem mindretallet og flertallet. Der er enighed om, at de pensionsforsikringsbidrag, som er fradraget i indkomsten op gennem årene, under en eller anden form skal beskattes ved udbetalingen. De bestemmelser i lovforslaget, der mest afgørende bryder med de hidtidige principper for beskatning, vedrører de såkaldte kapitalpensioner, som hidtil har nydt den særstilling, at de er skattefrie, om jeg så må sige, i begge ender. Andre former for pensionsordninger har herved haft en ringere stilling end disse såkaldte kapitalpensioner, hvilket ikke er rimeligt, idet en egentlig pensionsopsparing jo både set fra samfundets side og for opsparerer selv er at foretrække. Den ligestilling, som tilstræbes med dette lovforslag, må derfor siges at være påkrævet af hensyn til de pensionsopsparinger, der i stigende grad foretages først og fremmest af den store funktionærgruppe.

Flertallet har fastholdt, at beskatningen af kapitalpensioner skal ske med 25 pct. ved udbetaling til fuld afgørelse, medens mindretallet foreslår en fordeling over 10 år med en tiendedel lagt til indkomsten hvert år. Jeg kan med min bedste vilje ikke få øje på fordelene ved mindretallets forslag. Medens det er indlysende, at metoden med de 10 år vil betyde større skat for nogle, er det tvivlsomt, om den i det hele taget vil betyde lettelse for nogen. Det ærede medlem hr. Poul Møller siger, at forslaget om de 10 års beskatning betyder en lettelse for dem med den mindre indkomst. Ja, det

kan man tro i dag, men der er jo ingen sikkerhed derfor. Det, der derimod er sikkerhed for, hvis man følger det ærede medlems forslag, er, at man i hvert fald vil give den letsindige en chance for at unddrage sig den fulde beskatning, og det er dog et spørgsmål, om vi, når vi her gør et forsøg på at stoppe et hul i en lovgivning, skal gøre det ved eventuelt at lave andre huller i lovgivningen. Jeg kan derfor ikke med min bedste vilje se fordelene ved de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Så kan man stille det spørgsmål, hvorfor oppositionen over for den usikkerhed, som den selv må erkende består med hensyn til dens egne beskatningsformer, opretholder dem. Ja, siger man: vi vil bevare skattefradragets retten.

Det er beklageligt, at oppositionen til enhver tid vil bruge dette agitationsnummer, for andet er der ikke tale om i dette tilfælde. For det første har det foreliggende forslag intet med princippet om skattefradragets retten at gøre, og for det andet tyder som sagt de flestes beregninger på, at mindretallets forslag bliver dyrere for en række skatteydere, og jeg har egentlig altid forstået, at skattefradragets retten gik ud på at sikre skatteyderne; men man maner altså spøgelseset frem, til trods for at princippet er det samme som i det forslag, der i 1953 blev fremsat af den konservative-venstre regering. Dengang roste de to partiers ordførere forslaget, men når man nu fremsætter det i samme skikkelse, så maner man igen spøgelseset om skattefradragets retten frem. Jeg kan i denne forbindelse ikke lade være at tænke på, hvad Rousseau engang skrev, nemlig: man må beundre det hykleri, hvormed han har fået ry for en skarpsindighed, der dog kun skriver sig fra evnen til at underkende det, der foreligger, og forklare det, der ikke eksisterer. Sådan er vist desværre oppositionens stilling til dette forslag. Men man er altså nu pludselig blevet bange for sig selv og synspunkterne fra dengang. Derfor har man i udvalget drøftet mulighederne for at give valgfrihed mellem de to beskatningsformer. Jeg forstod den højtærede finansministers svar til udvalget derhen, at det var en af de enkeltheder, man kunne tage op mellem anden og tredje behandling.